

El salto

Direcció: Benito Zambrano **Guió:** Flora González Villanueva **País:** Espanya
Durada: 90 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama, thriller **Interpretació:** Moussa Sylla, Edith Martínez Val, Nansi Nsue **Música:** Pascal Gaigne **Fotografia:** Álex de Pablo
Distribuïdora: Castelao Pictures **Estrena a Espanya:** 12/04/2024
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

El salto reflecteix la situació que viuen els migrants subsaharians, tant els que esperen traspasar les portes d'Europa com els que ja han aconseguit entrar-hi.

CRÍTICA

14/03/2024 – En Benito Zambrano presenta un interessant thriller dramàtic sobre la tragèdia de la immigració amb la intenció d'arribar al gran públic

L'Ibrahim és un immigrant africà que va arribar a Espanya des de la seva Guinea natal fa uns anys. Ara la seva vida i la seva família són a Madrid, on treballa com a paleta i està a punt d'esperar un fill amb la seva dona. Un dia, inesperadament, la policia el deté per deportar-lo al seu país d'origen, ja que no té permís de residència. A partir d'aquí, començarà tota una odissea per intentar tornar a Espanya al costat de la seva família i en la qual acabarà enfrontant-se al salt de la tanca de Melilla, un objectiu al qual molts no aconsegueixen arribar mai i molts altres també moren en l'intent. Aquesta és la història que explica *El salto*, la nova pel·lícula del **Benito Zambrano**, escrita per **Flora González Villanueva** i presentada a la Secció Oficial fora de concurs del **Festival de Màlaga**.

Zambrano explica la tragèdia que hi ha darrere de cada migrant que intenta saltar la tanca de Melilla en una pel·lícula clàssica en les seves formes, amb una intenció clarament realista i social, una mena de *thriller* dramàtic sense artificis amb la voluntat de fer arribar aquest relat al gran públic (tret que també la connecta amb la recent *Jo capitán* de Matteo Garrone), apropant-se a les històries de vida dels personatges, als seus drames, pors i esperances. Aquí rau precisament una de les grans virtuts de la pel·lícula, en la humanitat i la manca de sensacionalisme des de la qual el director intenta reflectir la tragèdia de la immigració. Des d'aquesta intenció de posar la història humana que s'explica al centre, la pel·lícula aconsegueix reflectir la situació de vulnerabilitat i desempament en què es troben molts immigrants, com el sistema i les seves institucions deshumanitzen completament aquestes tragèdies humanes, com dia a dia es cometen crims contra els drets humans amb l'empara de la llei i la complicitat de la societat, la indiferència amb què convivim amb la violència i la mort aliena, com mirem cap a una altra banda mentre la tragèdia no afecta la nostra zona d'interès. Amb això, la pel·lícula planteja debats interessants sobre la injustícia d'aquest drama, sobre el fet que una cosa sigui legal no vol dir necessàriament que sigui justa i que no calgui fer res per canviar-ho.

Si bé per moments no té certa potència visual i emocional, es tracta d'una pel·lícula ben resolta a nivell de direcció i interpretació, que aconsegueix arribar amb força a aquesta poderosa escena final en què es conté tot el fons de la pel·lícula: el terror, la desesperació, la necessitat d'aferrar-se a alguna cosa, de tenir una esperança, estar disposat a arriscar la vida perquè ja ho has perdut tot, la por de morir i alhora estar ja mort si no intentes aquest salt.

“Als qui van morir en el viatge. Als qui van arribar. Als qui els van rebre amb els braços oberts”, es diu als crèdits finals de la pel·lícula a manera de dedicatòria. *El salto* és una pel·lícula senzilla i honesta, cinema social i polític que aconsegueix el que pretén: arribar al gran públic sense pretensions edificants ni grans discursos. Una pel·lícula que dialoga amb el present i aconsegueix una mena de mirall del que avui som com a societat.

Júlia Olmo – cineuropa.org